

Pozitív. Pozitív. Pozitív.

Az első napom volt a tizedik osztályban, és eldöntöttem, hogy *nem* leszek ideges. Hogy eszelősen boldog, pozitív dolgokra fogok gondolni. Szárnyalni akartam a Peach State Középis-kola ismerős folyosóin az acélbetétes bakancsomban, és öntelten vigyorogni, mert biztos voltam benne, hogy *ez* lesz az az év, amikor Lance Hightower végre bevallja, hogy örülten szerelmes belém. *Muszáj*, hogy így legyen.

Nem szerettem volna azon vergődni, hogy már az általános iskola óta igyekeztem smárolni ezzel a fiúval, sajnos sikertelenül, ahogy azon a tényen sem fogok fennakadni, hogy tizenöt éves koromban még mindig nem voltak melleim. Nem, inkább az örülten spontán és igencsak nagy nyilvánosságot kapott jelenetről fantáziálok majd, ahogy Lance megkéri a keze-met. Végül is, épp akkoriban tudtam meg – köszönhetően az apám egészségtelen megszállottságának a CNN csatornával kapcsolatban –, hogy Georgiában teljesen legális a kamasz-

házasság, amennyiben mindkét félnek írásos engedélye van legalább az egyik gondviselőjétől. Nekem nem lesz gond ezt elintézni, mivel már tizenkét éves koromban tökélyre fejleszttem az anyám aláírásának hamisítását.

Ráadásul átkozottul jól éreztem magam, mert tudtam, hogy sikerült kiválasztanom a *tökéletes* szerelést, amiben visszatértem az iskolába. A védjegyemmé vált fekete bakancsom és vastag tusvonalam a helyére került; egy elképesztően menő és király fekete neccharisnyát viseltem a kedvenc túl-rövid-az-iskolába farmer rövidnadrágom alatt; a szürke haspólómon egy indie együttes logója volt, akikről egészen *biztos* voltam benne, hogy még senki nem hallott; ráadásul a karjaimat gyakorlatilag az oldalamhoz szegezte az ezernyi fém, gyöngy és bőr karkötő súlya. Plusz nyáron elkezdtem dohányozni (ezúttal tényleg), és a rövidebb, merészebb, szögletesebb frizurám tonnányi bókot kapott, még Lance-től is (pont ez volt a lényeg).

Természetesen az összes pozitív gondolatom kiröppent az ablakon, mihelyst odaértem a templomparkolóba, hogy elszívjak egy szál cigit az órák közötti szünetben.

Nem volt titok a Peach State Középiskolában, hogy ha valami rosszat akartál csinálni, csupán annyit kellett tenned, hogy elsétálsz a diákok parkolójában álló rozsdás járgányok mellett, átlépsz egy védőkorlát fölött, és bemész a fák közé. Ennyi. A túloldalon ott talátlad magad egy varázslatos, erdős csodaországban, amit *templomparkolónak* neveztek. A kölykök erre a helyre menekülhettek a túlzású, alulfinanszírozott állami fenntartású oktatási intézmény elnyomása elől, mert itt szabadon nevelhettek, cigizhettek és szórakozhattak (még

A CSONTARCÚ

akkor is, ha erre csupán hét percük volt). A templom régóta üresen álló egyhelyiséges kápolna volt, amit lassan visszakövetelt magának az erdő, a parkolója pedig csak afféle kavicsos folt, de egy csapat lázadó kamasznak a mennyországot jelentette.

Vagy legalábbis ezt hallottam. Igazából korábban soha nem merészkedtem ki a templomparkolóba iskolaidőben, de éreztem, hogy ez az én évem lesz. Egyszerűen tudtam, hogy a fák túloldalán megtalálom az *én társaságomat*. A művészelkű, nagyszájú, szabad szellemű kamaszokat, akik hozzám hasonlóan szeretik az alternatív rockzenét, az avantgárd művészetet és a fényképészetet. A társaságot, akik tárt karokkal fogadnak, meghívják, hogy üljek az ő asztalukhoz az ebédszünetben, és olyan hatalmas bulikat csapnak, amiket eddig csak a tévében láttam.

Helyette tudod, mit találtam? A legijesztőbb emberi lényeket, akiket valaha a hátán hordott a föld. *Bassza meg!* Ezek a kölykök menők voltak, nagy *M*-mel és huszonhét *ő*-vel. *Többszínűre* festették a hajukat. *Piercingjeik* voltak. Rikító vörösre rúzsozták a szájukat, ami nekem soha nem állna jól a hajszínem meg a bőrtónusom miatt. A kiegészítőik pedig... több fojtó nyakláncot és szegecses övet láttam, mint valaha. Az egyik lány kantáros farmert viselt; a nadrág szárait levágta, és az egyik vállpántot nem csatolta be. Nem punk-rock voltam – hanem Punky kibaszott Brewster.

Legalább a bakancsom vintage, a szemhéjtusom pedig hibátlan volt. Ebben biztos voltam. Tízéves korom óta tökéletesítettem azt az átkozott macskaszemet. Amíg jó jegyeket szereztem, a hippis szüleim igazából leszarták, hogy mennyi

festéket kentem magamra, vagy mit vettem fel, vagy mennyit káromkodtam a vacsoraasztalnál. (És a vacsoraasztal alatt a tálcát értem, amit bevittünk a nappaliba a tévé elé.) Szóval meghúzódtam az oldalvonalon, és igyekeztem nem bámészkodni, miközben a cigimbe és abba a reménybe kapaszkodtam, hogy legalább egy személy megcsodálja majd a szemfeszítő művészetemet.

Figyeltem, ahogy a srácok markolják és fogdossák a barátnőiket, és néztem, ahogy a barátnők gigantikus mellei fel-le ugrálnak minden kuncogásnál.

Lefogadom, hogy rendszeresen szexelnek, gondoltam. Mind-egyikük.

Hirtelen felforrósodott az arcom, és viszketni kezdett a nyakam.

Tessék, most meg elpirultam. Fantasztikus.

Lehajtottam a fejem, és a bakancsomra szegeztem a tekintetem, amit gond nélkül láttam, köszönhetően annak, hogy tők lapos volt a mellkasom.

Miért nem menő már a heroinos tyúk külső? Talán visszajön majd a divatba. Könörgöm, jöjjön vissza a divatba!

A templomparkolóban mindenki úgy nézett ki, mint Drew Barrymore, én meg úgy, mintha valaki mosolygós fejet meg szeplőket rajzolt volna Drew Barrymore kisujjára.

Elvileg abban egyeztem meg a legjobb barátnőmmel, Juliet Ihával, hogy itt találkozunk, de néhány perc hiábavaló várakozás után elég nyilvánvalóvá vált, hogy megint cserben hagyott.

Biztos épp Tony kocsijának ablakait lehelik be valahol.

Juliet felnőtt férfival járt együtt, aki legalább tíz éve bukott ki a középiskolából, és látszólag úgy tűnt, soha nincs semmi

A CSONTARCÚ

sürgős elintéznivalója. Az a hátborzongató faszkalap mindig ott ólálkodott, ahol mi voltunk, és rendszerint az öreg, rozoga Corvette-jének támaszkodott, mint valami színész, akit kiválasztottak a „potenciális gyerekmolesztáló” szerepére az egyik 1985-ös kampányfilmben. Határozottan rossz érzéseim voltak Tonyval kapcsolatban, de Juliet nagyon kedvelte, ráadásul a fickó elég idős volt ahhoz, hogy cigarettát vegyen nekünk, úgyhogy befogtam a számat.

Épp el akartam taposni a dekkemet, hogy szomorúan visszakullogjak a sulis épületébe, amikor éreztem, hogy két erős kar átölel hátulról. Az egyik kéz a bordáimra csúszott, a másikkal pedig a térdemnél fogott meg, és a levegőbe emelt. Mielőtt elordíthattam volna magam, hogy „erőszak!”, feldobtak egy óriás vállára úgy, hogy a fenekem az égnek meredt. Csak akkor döbbsentem rá, hogy a fogvatartóm a halhatatlan szerelemem, Lance Hightower, amikor rácsapott a hátsómra, és felnevetett azon a fenségesen lány hangján, amitől mindig felhevült a testem, és elolvadtam.

A rohadék Lance Hightower. Istenem, maga volt a tökéletesség. Lance-szel egy évfolyamra jártunk, de ő jó tizenöt centivel magasabbra nőtt, mint a felsőbb évesek többsége, ráadásul máris úgy nézett ki, mint egy igazi férfi. A hapsinak már tizenöt évesen is borostás volt az arca. Bár úgy nézett ki, mint valami sötét hajú Disney herceg, Lance punk-rock ikon volt. Mindennap ugyanolyan lezserül vagányan öltözött: kopott fekete Converse cipőt, kopott fekete farmernadrágot és kopott fekete kapucnis felsőt viselt, amin ruhára vasalható foltok hirdették a tizedrangú európai underground punk bandákat és az anarchista politikai eszméket, amiket hibaja-

vítóval festett rá óra közben. Annyira hírhedt volt az a pulcsi, hogy valószínűleg saját rajongótáborral rendelkezett.

Hogy feltegye az i-re a pontot, a kopott fekete ruhák mellett egy hasonlóan fakó, kicsit lenőtt, zöldre festett taraj volt a fején. Nagy valószínűséggel ez plusz hét centit adott volna Lance egyébként is magas, százkilencven centis alakjához, ha vette volna a fáradságot, hogy belője a haját, plusz a szín totál kiemelte a zöld pöttyöket a mogyoróbarna szemében.

Ó, Lance. Hatodik óta a megszállottja voltam. Távolról imádtam egészen addig, amíg tavaly a sorsnak köszönhetően össze nem kerültünk az egyik fazekaskorongnál rajzórán. A flört, ami utána következett, tűzveszélyes volt. Bombaszertikus. Az egyetlen problémát az jelentette, hogy akkoriban a legjobb barátjával, Coltonnal „randiztam”, úgyhogy igazából nem indult el köztünk semmi.

Aztán egy átkozott csoda köszöntött be az életembe. Colton a tavaszi félév közepén összecsomagolt, és Las Vegasba költözött, hogy az apjával éljen. Az iránta való tiszteletből néhány óráig úgy csináltam, mintha szomorkodnék, aztán rögtön folytattam a kampányomat, hogy Lance gyermekeinek anyja váljon belőlem. Csak az volt a baj, hogy nem volt egyetlen közös órám sem vele, szóval az összes flörtölést hét perc alatt kellett lebonyolítanom a szünetekben. Azonban tizedikben, amiről tudtam, hogy biztos állíthatom, hogy életem legjobb éve lesz, Lance és az én órarendem is úgy alakult, hogy megkaptuk ugyanazt a kibaszott ebédszünetet. Májusra fel fogom venni a vezetéknevét. Egész egyszerűen biztos voltam benne.

– Lance! Mit csinálsz? – kuncogtam. – Tegyé! Nem kapok levegőt, mert a vállad nyomja a hasamat!

A CSONTARCÚ

Lance felnevetett.

– De aranyos! Nekem is eláll tőled a lélegzetem, kislány.

Istenem, a hangja. Mintha kibaszott angyalok énekeltek volna. Bár Lance elég nagyra nőtt, és a külsejével gyorsan felhívta magára mások figyelmét, a hangja meglepően lágy és flörtölős volt. Totál összezavart az első néhány alkalommal, amikor ez az édes hang szólalt meg ebből a dacos, lázadó, jóképű arcból. A csajozós szövege pedig... Istenre esküszöm, mindig valami újat talált ki, amikor találkoztam vele. Kurvára szerettem Lance Hightowert.

Hangosabban kuncogtam, amitől még jobban megfájdult a hasam, és ráütöttem a tökéletes hátsójára.

– Tegyéél le, seggfej!

Mielőtt engedelmeskedhetett volna, a parkoló túloldala felől hányingerkeltő csattanást hallottunk, amit egy mély hang ordibálása követett.

– Ismételd meg, faszkalap!

Lance megszorította a combom hátulját, és megfordult, hogy szemügyre vegye a jelenetet, amitől még jobban megsédültem, és belekapaszkodtam a derekába, miközben az oldala mellett kikukucskálva figyeltem a kibontakozó eseményeket.

Bár a fejembe áramló vér miatt nem tudtam pontosan ki-venni, hogy mi történt, azonnal felismertem a támadót. Soha nem találkoztam vele, de hallottam a pletykákat. Mindenki hallotta őket. Ő volt „a szkinhed”, az egyetlen az egész, négyezer főt számláló külvárosi középiskolánkban.

Kilencedikben figyeltem fel rá, mert szó szerint ő volt az egyetlen, akit valaha hózentrógerben (egészen vékony nad-

rágtartóban) láttam a suliban. A szegecses övek és láncos pénztárcák világában ez a rohadék hózentrógert viselt – ami a kockák ikonikus kiegészítője volt –, ráadásul olyan ijesztőnek tűnt tőle, mint a csíkok a mérges kígyón.

Egy kígyón, ami kábé tíz méterre volt tőlem, és egy deszkás srác fölé tornyosult haragosan, aki a gyorsan dagadó állkapcsát szorongatta, és igyekezett magába fojtani a könnyeit.

Amikor a kölyök nem mondta azt, amit a szkinhed hallani akart, a srác ököllel belevert a Deszkás Fiú hasába, amitől az előregörnyedt, és olyan fájdalmasan nyögött fel, hogy sejtéseim szerint valami létfontosságú szerve sérülhetett. A szkinhed bal kézzel hátrarántotta a fiú fejét az állig érő, barna hajánál fogva, és az ijedt arcába üvöltött.

– Ismételd meg ezt a hülyeséget!

Úgy éreztem, mentem elhányom magam. Hevesen kalapált a szívem, és lüktetett a fejem attól, hogy fejjel lefelé lógtam, de csak az émelyítő tehetetlenséget és megalázottságot éreztem, ami abból a szerencsétlen kölyökből sugárzott. Békeimádó szülők mellett nevelkedtem, ráadásul nincs testvérem. Még soha nem láttam, ahogy megütnek valakit, legalábbis a valóságban nem, és úgy éreztem, mintha azt az ütést egyenesen az én testemre mérték volna.

Valamilyen szinten így is történt. Az ütés a velőmig meg rázott. Megmutatta, hogy az értelmetlen erőszak és kegyetlenség tényleg létezik, és bakancsot meg hózentrógert viselő emberek képében jelenik meg.

Amikor a Deszkás Fiú tovább hallgatott, a szkinhed válaszul olyan erősen meglökte a fejét, hogy a kölyök elesett, és belefejtelt a kavicsos útba. A teste még csúszott néhány mé-

A CSONTARCÚ

tert, mielőtt megállt. A fiú igyekezett labdává gömbölyödni, és vinnyogó hangokat hallatott, mintha nehezeire esett volna magába fojtani a sikolyát.

Ahelyett, hogy újra megütötte volna, a támadója lassan körbejárta a kölyköt, mint egy vadászsólyom. Visszatartottam a lélegzetemet, és erősebben kapaszkodtam Lance derekába, miközben figyelmen kívül hagytam a fejemben lüktető vért, és fejjel lefelé lógva néztem végig, ahogy a szkinhed az áldozatát méregette. Rettentő volt látni, hogy milyen nyugodt volt. Nem tűnt mérgesnek vagy zaklatottnak, csak... mintha minden lépését előre kiszámította volna. Rideg és számító volt.

A szkinhed megközelítette a kölyköt, aki már reszketett és halkan zokogott, majd az egyik rendkívül nehéznek tűnő bakancsával az oldalára fordította. Még mindig szorosan összegömbölyödve, a Deszkás Fiú kinyögött valamit, ami gyanúsán úgy hangzott, mint valamiféle tompa, dadogó bocsánatkérés. A támadóját nem nyűgözte le, amit hallott, ezért a kölyök arcához hajolt, és az egyik húsos kezét határozottan a fejére tette. Először nem tudtam, hogy mit csinál, de amikor a barna hajú kölyök elkezdett visítani a fájdalomtól, rádöbbsentem, hogy a szkinhed a kavicsokra nyomta az arcát.

– Mit mondtál? – kérdezte higgadtan, és oldalra döntötte a fejét, mintha őszintén érdekelte volna a válasz. Az erek elkezdtek kidagadni az izmos karján, ahogy egyre erősebben nyomta áldozata fejét a földre.

– Sajnálom! Bocsánat! Nem gondoltam komolyan! Kérlek, hagyd abba! Kérlek! – A sikítás a bocsánatkérés végén egyér-

telműen hangosabb lett, miközben a szívtelen, szinte kopasz démon még jobban belepréselte az arcát az éles kövekbe.

Aztán a szkinhed elengedte a Deszkás Fiú fejét, és felállt. Fellélegeztem, és éreztem, ahogy ellazult a testem Lance vállán, majd hitetlenkedve néztem végig, ahogy a szkinhed belerúgott a kölyök hátába egyszer, kétszer, háromszor. Mire a szemem feldolgozta a rúgás látványát és a fülem meghallotta a sikoltást, az egésznek vége is lett, azonban az én lelkem örökre megváltozott.

Az emberek szemetek és verekednek, jobb, ha hozzászoksz ehhez, kislány, mondta.

Lance lassan letett, én pedig szorosan átkaroltam, mintha fatörzs lett volna, hogy talpon maradjak.

Részben Lance zömök teste mögé bújva bámultam meredten, ahogy a szkinhed lustán a földre köpött az áldozata mellett, majd rágyújtott egy cigarettára, és hosszú, magabiztos léptekkel elindult... közvetlenül felém. A kövek csikorogtak acélbetétes bakancsának súlya alatt, ami a szorosan felhajtott kék farmernadrágja alól bukkant elő. A bakancsba riktó piros cipőfűzőt tett, ami árnyalatban pontosan passzolt a hó-zentróger színéhez, ami izmos mellkasán feszült – a mellkasán, amit szűk fekete pólóba bújtatott, amin a *Lonsdale* szó virított.

Megacéloztam magam Lance megnyugtató jelenléte mögött, és összeszedtem a bátorságom, hogy ránézzek a szkinhed arcára. Mintha szellemet láttam volna. Emberre hasonlított, de nem volt rajta semmi szín, ami segített volna elkülöníteni egymástól a vonásait. A bőre fehér volt. A szempillája szívtelen, és a szeme... A szeme szellemszerű, jeges szürkés-kék.

A CSONTARCÚ

Mint egy zombinak. Amikor tekintetünk egybeforrt, felállt a szőr minden porcikámon.

A zombi szempár rólam Lance-re fordította a tekintetét, és mérgesnek tűnt, miközben felénk közeledett. Hullámokban áradt belőle a rosszindulat elektromos kisülése már jóval azelőtt, hogy odaért volna hozzánk, én pedig össze-rezzenem, ahogy elsétált mellettünk, miközben lélekben felkészültem a haragjára. Amikor semmi nem történt, óvatosan kinyitottam a szemem, és megkönnyebbülten vettem tudomásul a megváltozott légkört. A statikus kisülés elmúlt. Ő is elment. De hátrahagyott maga mögött egy sérült fiút, egy még parázsló Marlboro cigarettát és a szétszórt elmés megjegyzéseimet.

Bár traumatikus élményként éltem meg az első cigiszünetemet, nem emiatt esett nehezemre odafigyelni az emelt szintű közgazdaságtan órámon. Hanem azért, mert tudtam, mihelyst megszólal a csengő, együtt fogok ebédelni Lance Kibaszott Hightowerrel – meg persze a legjobb barátaimmal Juliettel és Augusttal –, de főleg *Lance Kibaszott Hightowerrel*.

Láttam, ahogy mozgott a tanár szája, de csak a saját kavargó gondolataimat hallottam. *Tuti biztos, hogy mellette fogok ülni. De mi van, ha én érek oda először? Leül majd mellém? Lehet, hogy el kellene bújnom, és megvárni, amíg Lance leül, hogy aztán odaszaladjak, és helyet foglaljak mellette, mielőtt valaki megelőz. Igen. Ez az. Aztán kitalálok valami kifogást, hogy megérintsem. És az összes viccén nevetni fogok. Nem,*

mintha annyira nehezemre esne. Olyan vicces. Meg gyönyörű. És magas. Stílusos. Egy kibaszott álompasi.

Amikor végre megszólalt a csengő, úgy pattantam fel a helyemről, mintha megégettem volna a fenekem, és beszaladtam a mosdóba, hogy megigazítsam a sminkemet. Utána besiettem az ebédlőbe, hogy felmérjem a menők asztalát. Minden punk, gót, drogos, színjátszós, vegán, hippi, deszkás és metálós kölyök a sulinkban akart egy helyet magának annál az asztalnál, és bár Lance még csak tizedikbe járt, máris ő volt a király mind közül. Tudtam, hogy nehéz lesz helyet foglalnom mellette.

Amikor odaértem az asztalhoz, nem csupán azt vettem észre, hogy Lance már leült – a négy és fél méteres asztal közepénél –, de az átkozott Colton Hart foglalt helyet közvetlenül mellette.

Basszus!

A kurva élet vinné el!

A francba, mikor jött vissza?!

Colton kibaszott nagy akadályt fog jelenteni abban, hogy elérjem a célomat, és Mrs. Hightower váljon belőlem. Ő volt a világ legnagyobb fasztorlasza – tulajdonképpen így jutottam el odáig, hogy randizzak vele –, folyamatosan közém és Lance közé állt, amíg be nem adtam a derekamat, és hagytam, hogy megcsókoljon. Amit meg is tett. Sokszor. Ne érts félre, Colton Harttal smárolni fantasztikus volt, tökéletes délutáni elfoglaltság. Kibaszott cuki volt. És beképzelt. Gúnyos. Rossz. De ő nem Lance.

Viszont technikailag még mindig a pasim volt.

Ó, istenem. Mi van, ha azt hiszi, hogy még együtt járunk? Nem. Kizárt. Fel se hívott, miután elköltözött. Valószínű, hogy

A CSONTARCÚ

egy csomó leendő sztriptíz táncosnőt megdugott, miközben az apjával és a testvérével élt Las Vegasban, én meg csak jelentéktelen kis senki vagyok számára. A csaj, akit Georgiában hagyott, és aki nem engedte meg neki, hogy a melleit fogdossa. Minden rendben. Nem. Nagy. Ügy.

Miközben odasétáltam melléjük, be kellett ismernem magamnak, hogy átkozottul jól néz ki. Jobban, mint amire emlékeztem. Mint valami pimasz Pán Péter. Tüsis barna hajának végeit kiszőkítette, hegyes volt a füle és a mosolya tökéletes, mint egy férfi modellnek. Amikor elment, határozottan punk-rock stílusban nyomult, mint egy mini-Lance, de gondolom, a gördeszkás bátyja hatással volt rá, amíg Las Vegasban lakott. Colton a bakancsát Adidas cipőre, a bondage nadrágját fekete rövidnadrágra, és a szegecses övét láncos pénztárcára cserélte.

Mindkettőjük mellett volt egy-egy szabad hely, de én gondoskodtam róla, hogy Lance mellé kerüljek, mert meg akartam mutatni, hogy kinek a csaja vagyok. Vagy legalábbis kié akartam lenni.

Mihelyst letettem a hátizsákomat, Colton felkiáltott.

– Cica! Vonszold ide a segged! – Lance-re pillantottam, aki meg sem próbált megmenteni, és felsóhajtottam. Felálltam, hogy megkerülve őt átöleljem Coltont, aki szintén felpattant, és tárt karokkal várt.

– Szia Colton! – szólaltam meg izgatottságot színelve. – Ó, istenem! Mikor jöttél vissza? – Ő meg közben még a szuszit is kiszorította belőlem.

– Múlt héten – válaszolta, miközben jobbra-balra dülöngélt velem. – Anya magányos volt. Mit mondhatnék? Nehéz nélkülem élni. – Elhúzódott tőlem, és rám kacsintott. – Ugye?

Válaszul a szememet forgattam, de nem tudtam magamba fojtani az áruló mosolyomat. Tényleg nagyon cuki volt. És patyolattiszta illat áradt belőle. Mint egy lányból. Colton szerette a piperecikket – hajkondicionálókat, kenceficéket –, pokoli hiú volt, és ezt büszkén vállalta is.

Miután Colton tetőtől talpig végigmért, füttyentett egyet.

– Nézzenek oda! Miattad megkérdőjelezem, miért mentem el egyáltalán. – Elpirultam, és a földre szegeztem a tekintetem. – Hazajössz velem a buszon délután? Mint a régi szép időkben? Anya most pakolta tele a hűtőt sörrel...

Igen. Nem. Talán?

Mielőtt valami hülyeséget mondtam volna, Juliet közbeszólt, és megmentett.

– Velem jön haza, Colton. BB most már az *én* ribim.

Juliet letette tálcáját a hátizsákkal szemben, és mérgesen nézett Coltonra. Soha nem kedvelte. Először is azért, mert szinte elfeledkeztem a létezéséről, amíg együtt jártam vele. Coltonnal mentem haza mindennap a buszon, ahelyett hogy a barátnőmmel lógtam volna – ami szemétség volt, tudom, de tizennégy éves voltam akkoriban, és Colton volt az első igazi pasim. Szinte biztos vagyok benne, hogy az „első igazi pasi” indok teljesen elfogadható lenne az átmeneti elmezavarra való indítványomban a bíróság előtt. De Juliet azért is utálta, mert tulajdonképpen elkotyogtam neki, hogy Colton milyen erőszakosan próbált rávenni, hogy csináljak vele *dolgokat*. Be is adtam volna a derekamat, ha nem szól arról, hogy elköltözik. *Nem* fogom egy olyan személynek adni a szüzességemet, aki néhány hét múlva lelép. Ráadásul Lance Hightowernek tartogattam magam.

A CSONTARCÚ

Colton egy percig idegesen bámult a barátnőmre, aztán elmosolyodott, és megkérdezte:

– Nem baj, ha nézem?

Mindannyian felnevtünk, még Lance is, aki kifejezetten érdeklődve figyelte a jelenetet. Amikor visszaültem mellé (távol a feromonfelhőtől, amit Colton Hart eregetett), reszketve felsóhajtottam, és farkasszemet nézve Juliettel, némán mondtam köszönetet neki. Lance, aki folytatta a beszélgetést Coltonnal, az asztal alá nyúlva megfogta a combomat, és megszorította. Utána otthagya a kezét, én pedig minden istenhez imádkoztam, akiről valaha tanultam, hogy csúsztassa egy kicsit feljebb. Nem tette, de szórakozottan befűzte az ujjait a neccharisnyámon található lyukakba, miközben beszélt, amittől olyan hosszú időre elakadt a lélegzetem, hogy majdnem megfulladtam, a kurva életbe.

Összevissza keringtek a gondolataim, amikor August, akit észre sem vettem, megszólított Juliet mellől.

August Embryvel első óta barátok voltunk, amikor is egy osztályba kerültünk. Akkoriban szégyenlős, duci kisfiú volt, akivel senki nem barátkozott, én meg egy parancsolgató, cserfes kislány, akivel senki nem barátkozott, úgyhogy gyorsan egymásra találtunk. Úgy szerettem, mintha a testvérem lett volna.

August tizedikben is szégyenlős és duci volt. Meleg, csokoládébarna szemét a feketére festett hajának függönye mögé rejtette, és minden este feketére lakkozta a körmeit. Természetesen mindennap addig piszkálta őket, amíg újra tiszták nem lettek – kis fekete pöttyöket hagyva hátra maga mögött, amerre csak ment, mintha kenyérmorzsák lettek volna.

August volt a legédesebb, legérzékenyebb ember, akivel valaha találkoztam.

Láttam a testbeszédéből, hogy ő sem örült túlzottan Colton felbukkanásának. August és Lance elég közel kerültek egymáshoz, mióta Colton elment. Mindketten ugyanazt a szörnyű zenét szerették, és azon versenyeztek, hogy kinek voltak jobb, ritkább punklemezei, szóval Lance legjobb barátjának feltűnése nem kedvezett Augustnak.

– Hé, A! – szólítottam meg vidáman, miközben túlságosan is igyekeztem, hogy a hangomból *ne* tűnjön ki, hogy egy fiú az ujjaival épp a belső combomat simogatja. – Nem tudtam, hogy neked is most van ebédszüneted. Növeszted a hajad? Imádom!

August csak mosolygott, és a tálcáján lévő ételre fordította a tekintetét, mert hirtelen eldöntötte, hogy át kell rendeznie.

Juliethez fordultam, hogy megkérdezzem tőle, hazamehet-e vele és Tonyval, de nem ült a helyén. Azonban a cucca még az asztalon volt, és azt hiszem, a hangját is hallottam. Bár szinte fizikai fájdalmat okozott, levettem a combomról Lance kezét, hogy benézzek az asztal alá. A barátnőm törökülésben ült a padlón és telefonált, ami szigorúan tilos volt az iskolában. Csak egyetlen emberrel beszélhetett.

– Juliet – suttogtam.

Mérgesen nézett rám.

– Mi van?

– Kérdezd meg Tonyt, hogy engem is hazavinne-e délután.

Rám kacsintott, és suttogva folytatta a beszélgetést a téglaméretű Nokiájába.

A CSONTARCÚ

– Hé, délután hazavisszük BB-t, oké? – Miután hallotta a választ, felemelte felém a hüvelykujját.

Király.

A következő pillanatban éreztem, ahogy Lance megfogta és lenyomta a fejemet, miközben ezzel egy időben az arcom felé emelte a csípőjét. Sikítottam, és megpróbáltam felegyenesedni, amitől Lance kezét hozzácsaptam az asztal széléhez. Az egész ebédlő hangosan nevetett, amikor vörös fejjel kibújtam az asztal alól, és úgy néztem ki, mint a csaj, aki egy punk-rock fickó farkát ette meg ebédre.

Összehúzott szemmel néztem Lance-re, és nagyon igyekeztem dühösnek tűnni, de neki csukva volt a szeme, és úgy nevetett, hogy közben egyetlen hang sem jött ki a torkán. Látva az óriás rohadék fültől fülig érő vigyorát, azonnal elolvadtam. Belőlem is kitört a nevetés, majd félve Coltonra pillantottam.

Ő is nevetett, de a jókedv nem érte el a szemét. Gondolom, nem tetszett neki, hogy az egész ebédlő azt hitte, az ő barát-nője leszopta a legjobb barátját az asztal alatt.

Abban a pillanatban már tudtam, hogy Colton nem fog gondot okozni. Lance az előbb nyilvánította ki elég drámai eszközökkel, ráadásul mindenki előtt, hogy az ő csaja voltam.

A remény és a testemben tomboló hormonok keverékétől a robbanás szélére kerültem, szóval alig vettem észre a hangos *csattanást*, ami valahonnan mögülem jött. Alig éreztem a vibrálást, ami végigfutott az egész ebédlőasztalon. Nem fordultam a hang forrása felé, amíg a barátaim arca el nem komolyodott, de utána idegesen hátranéztem a vállam fölött. Megfordulva a helyemen, követtem a többiek tekintetét, és egy üres széket láttam az asztal végén.

BB EASTON

Hm, mindegy. Hol tartottam? Ó, persze. A tavaszi esküvőmet tervezgettem...

Aznap délután megküzdöttem az épületből menekülni akaró kamaszok áradatával, az egyik pántjánál fogva magam mögött vonszoltam a telepakolt hátizsákomat, és az új szekrényemet kerestem. Az osztályfőnököm elmondása alapján a régít meg kellett szüntetni a nyáron, hogy legyen hely az új labornak. A kezembe nyomott egy kis cetlit, amin az új szekrényem száma és kombinációja volt, és csupán annyit tett hozzá a dologhoz, hogy „valahol a C folyosón találad”. Alig vártam, hogy végre megtaláljam azt a szart, és megsza- baduljak néhány tízkilós tankönyvtől, amit a nap folyamán kaptam.

A kezemben szorongattam a papírcetlit az új szekrényem számával, és a tucatnyi egyforma fémajtót kutattam, amíg meg nem találtam azt, amelyiket nekem jelölték ki. Természetesen majdnem a folyosó végén volt, a kijárat közelében, ami a diákok parkolójába vezetett. Azonnal éreztem, ahogy előtött a megkönnyebbülés.

A tizedik osztály első napja véget ért, és összességében véve hatalmas sikernek könyvelhettem el. A legmenőbbekkel cigiztem; kiderült, hogy Lance-nek, Julietnek, Augustnak és nekem egyszerre volt ebédszünetünk; egy csomóan megdicsérték a neccharisnyámat meg az új frizurámat; ráadásul az új szekrényem azon a folyosón volt, ahol a végzősöké szokott lenni. Oké, szóval lehet, hogy többször is próbálkoznom kel-

A CSONTARCÚ

lett, mire sikerült kinyitnom a zárat az ajtaján, de miután kinyílt az a szar, megszépült a világ.

Miközben lehajoltam, hogy kivegyem az utolsó könyveket is a táskámból, megdermedtem, mert megpillantottam néhány centire az arcomtól egy pár fekete acélbetétes bakancsot vérvörös cipőfűzővel... és az illető közvetlenül szemben állt velem.

Bassza meg!

A kurva életbe, basszus, a picsába!

Ne ő. Bárki legyen, csak ne ő.

Nem siettem összeszedni a cuccomat, mert reméltem, ha figyelmen kívül hagyom, varázslatos módon eltűnik. Amikor végül felegyenesedtem a karjaimban a rengeteg tankönyvvel, összeszedtem minden bátorságomat, és a szemébe néztem.

A zombiszemébe. Istenem, az írisze olyan rettentően világos szürkéskék volt, hogy a pupillája végtelen fekete lyuknak tűnt tőle. Fekete lyuknak, ami magába szippantott.

Szólj meg, ostoba!

– Ööö, szia! – üdvözöltem, de mintha nem is a saját hangomat hallottam volna.

Nem válaszolt. Csak oldalra döntötte a fejét, és némán tanulmányozott a rideg, halott szemével. Így nézett arra a kölyökre is a parkolóban, mielőtt a földhöz szorította a fejét.

Nagyot nyeltem, és kényszerítettem magam, hogy megtörjem a csendet.

– Bocsánat, segíthetek valamiben? – vinnyogtam, miközben próbáltam cukinak és picinek tűnni. Pislogtam, majd egy kicsit nagyobbra nyitottam a szemem, és úgy éreztem ma-

gam, mint valami erdei élőlény, amit félt, hogy eltapos egy masszív fekete bakancs.

– A szekrényem előtt van a szarod – mondta végül. Mély és tiszta hangja volt, egy csepp humor sem bujkált benne.

– Ó, istenem! Annyira sajnálom! – Majdnem felbuktam, annyira siettem a lábammal a hátam mögé lökni a kiürített táskámat. A szkinhed azonnal megfogta a lakatot az enyém mellett lévő szekrényen, majd gyorsan és erősen belerúgott az ajtó bal alsó sarkába, amitől az a rohadék azonnal kinyílt, még a kódot sem kellett beütnie. Önkéntelenül megborzongtam, miközben eszembe jutott a kép, ahogy ugyanez a bakancs néhány órával ezelőtt egy ijedt kis deszkás fiú hátán landolt.

Féltem, hogy kiszagolja az ijedtségemet, ezért gyorsan elrejtettem az arcomat a szekrényem fémajtaja mögé, és elkezdtem rendezgetni a könyveimet meg a füzeteimet méret, szín és a kibaszott Dewey-féle tizedes osztályozás szerint, hogy legyen mivel elfoglalom magam. Aztán eszembe jutott valami. Mielőtt felfoghattam volna, hogy mit csinálok, szóra nyitottam az ostoba számat.

– Nem függesztettek fel?

Éreztem, ahogy vörösre színeződik az arcom, miközben a nagyon rövid hajú szóke becsapta a szekrénye ajtaját, és megkérdezte.

– Miért függesztettek volna fel?

Szórakozott velem? Mindketten tudtuk, hogy mi a francot csinált.

– Az... az a verekedés. Ma. A templomparkolóban – motyogtam a szekrényembe.

A CSONTARCÚ

Amikor arra a... *támadásra* gondoltam, a vér hevesen lüktetve a végtagjaimba áramlott, és az agyam azt ordította, hogy meneküljek. Visszafordultam a dolgaim rendszerezéséhez, és reméltem, hogy el tudom titkolni a retteget és a zavart, amit a hatalmas, ostoba galambszemem biztos, hogy nem tudott volna leplezni. Az arcom mindig elárult, minden gondolatom tisztán tükröződött rajta. Minden érzésem.

A vékony fémpajzsom remegett, amikor a srác megszólalt.

– Pont azért nem függesztettek fel, amiért te sem ülsz most elzárásban annak ellenére, hogy cigiztél. Az a szar nem az iskola területén történt.

– Jól van?

Istenem! A kurva szám! Válogasd meg a szavaidat, BB, gondolkodj, mielőtt megszólalsz!

– Ki? Az a kis beszari pina a parkolóból? Egy hétig vért fog hugyozni, de túléli.

Az ajtó, ami mögé gyáván elbújtam, lassan elkezdett becsukódni. Hátralépve, nehogy megkarcolja az arcomat, vonakodva a hullaszemű fiúhoz fordultam, aki szándékosan csukta be a szekrényemet. Miután az ajtó teljesen becsukódott, én pedig már nem tudtam hova elbújni, Zombi Szem felém hajolt, és kinyújtotta mellettem a bal kezét. Gyorsan becsuktam a szemem, és felkészültem valami erőszakos és potenciálisan véres jelenetre.

A srác lehalkította a hangját, hogy csak én halljam, amit mond, majd megjegyezte:

– Ha elég erősen vesén rúgsz egy faszszopót... itt... – Hirtelesen éreztem, ahogy az egyik vastag ujjával megbökte a hátam alsó részének egyik oldalát. – Vért fog hugyozni.

Felpattant a szemem, de rögtön azt kívántam, bár csukva tartottam volna. Az a szürkéskék szem túl közel volt, és túl intenzíven méregetett. Az ujjá a kelletténél jóval tovább időzött a testemen, és sistergett a levegő, amitől az érzékszerveim riadókészültségbe álltak.

Veszély! Veszély! A Szkinhed Fiú kibaszottul megérintett! Megölhetne azzal az ujjal, BB! Megölhetne és megehetné az agyadat!

De a zombiszem bűvöletében képtelen voltam megmozdulni. Közelről annyira tisztának látszott. Mint két kristálygömb, én pedig azt kívántam, bár azon keresztül belepillanthatnék ennek az elcseszett lénynek a lelkébe. A hipnózis kíváncsi állapotába ragadva a szavak megint gondolkodás nélkül hagyták el a számát.

– Miért verted meg?

Olyan hosszú ideig hallgatott, hogy már reménykedni kezdtem, talán mégsem mondtam ki hangosan a kérdést, de utána csak válaszolt.

– Mert buzinak nevezte a kis pasidat.

Kábé hárommillió kérdés jutott még hirtelen eszembe.

A) Egy neonáci külsejű rohadék miért verne meg valakit, akit nem is ismer, pusztán azért, mert buzinak nevezett egy másik hapsit, akit szintén nem ismer?

B) Nem kellett volna inkább lepacsiznia a kölyökkel?

C) Miért nevezte Lance-t a pasimnak? Lance NEM a pasim. Mármint, szeretném, ha a pasim lenne. Jézusom, úgy akarok lovagolni rajta, mint egy pónin,

A CSONTARCÚ

*akárhová megyek, és gyereket szeretnék szülni neki,
de nem a pasim.*

*D) Miért gondolná bárki, hogy Lance meleg? Annyira
álompasi.*

– Lance-t védted? – bukott ki belőlem egyetlen gondolat.

Soha nem gondoltam volna, hogy a bosszantó kérdezősködés ennyire ijesztő lehet. *Basszus*. Megcsináltam. Végre felidegesítettem a sok kibaszott idióta kérdésemmel. Miért kell mindig beszélgetésbe elegyednem az ijesztő alakokkal? Anya még mindig imád másoknak mesélni arról, amikor hároméves koromban fogtam a Happy Meal menümet, és leültem egy csapat bőrruhás motorosfickó mellé a McDonald'sban, csak azért, hogy megkérdezzem a legijesztőbb alakot, miért van lófaroiban a haja. Anya szerint a következő mondat hagyta el a számát:

– Csak a lányoknak szabad lófaroiban hordani a hajukat.

A kíváncsiságom egy napon a vesztemet fogja okozni.

A szkinhed, akiben látszólag most már gyilkos indulatok tomboltak, elvette a kezét a hátamról, és a szekrényemre tette a fejem fölé. Megint oldalra döntött fejjel meredt rám, mintha azon gondolkodott volna, hogy lenne a legegyszerűbb élve megnyúzni engem, én meg persze csak álltam ott földbe gyökerezett lábbal, és bambán pislogtam rá, mint valami kibaszott idióta.

Az alapvető testi funkciók, mint például a beszéd, a légzés és a futás abszolút nem mentek. Mintha a sarokba szorított

volna egy lecsapni készülő csörgőkígyó. Csörgőkígyó, aminek történetesen frissen mosott ruha, cigaretta és édes parfüm illata volt.

– Nem – válaszolta. – *Téged* védtelek.

Túl sok. Túl intenzív. Megtörtem a szemkontaktust, és tettem egy lépést hátrafelé. Sajnos a lábam a hátizsákon landolt, mert elfelejtettem, hogy ott van mögöttem, és majdnem elveszítettem az egyensúlyomat. Megfordultam, hogy felemeljem a földről, majd mély lélegzetet vettem, és megpróbáltam összeszedni magam, mielőtt ismét szembefordultam a sráccal. Amikor ismét felé fordultam, a szkinhed összehúzott, szellemszerű szemmel meredt rám, és halvány mosolyra rándult a szája egyik sarka. *Rohadék*. Konkrétan élvezte, hogy félek tőle.

– Amikor kint voltam, meghallottam, ahogy az a kis gennyláda az egyik haverjának mesélte, hogy felállt a fasza a „kis vöröstől a neccharisnyában” – kezdte beképzelten vigyorogva. – Ezzel nem vitatkozhattam, Punk. Szerintem minden pasinak felállt tőled abban a parkolóban.

Hirtelen lángba borult az arcom. *Ó, istenem. Elpirultam! Ez most tényleg megtörtént?*

A szkinhed folytatta, de a vigyorát felváltotta valami más arckifejezés, amitől megfagyott a vér az ereimben.

– Amikor észrevette, hogy az a nagyra nőtt rohadék rád tette a kezét, egy hisztis kis picca lett belőle. – Az utolsó szakakat az összeszorított fogain keresztül köpte. – Azt mondta a haverjának, hogy biztos szereted az anált, különben nem vesztegetnéd az idődet arra a kis buzira.

Nagyot nyeltem. *Lélegezz! Micsoda??*

– Akkor... akkor ezért ütötted meg?

A CSONTARCÚ

A zombiszemű szkinhed a fülemhez hajolt, és csak akkor hagyta abba a közeledést, amikor megéreztem forró, mérgező lehetét a nyakamon.

– Szarrá. Vertem. A. Kibaszott. Picsáját.

A végtagjaim önálló életre keltek. Hátratántorodtam. A kezem a hátizsákom pántját kereste.

– Ööö, kösz – motyogtam, és mindenhova néztem, csak rá nem. – Ööö, mennem kell... le fogom késni... még egyszer kösz...

– Knight – mutatkozott be, miközben én sarkon fordultam, és az ajtó felé szaladtam. – Kösz, Knight.

Basszus!

– Valamikor itt aludhatnánk kint – mondtam, miközben az augusztusi eget kémleltem a magasra nőtt fák levelei között. Juliettel a hátunkon feküdtünk a legértékesebb tulajdonom, a trambulinom, közepén.

Tízévesen kezdtem el könyörögni a szüleimnek egy trambulinért. Anya először rávágta, hogy „nem”, mert azt hitte, hogy kitörném a nyakamat. Apa is „nemet” mondott, mert azt hitte, hogy valaki másnak a kölyke beszökik a kertünkbe és kitöri a nyakát, minket meg beperelnek, elveszítjük a házunkat, és csórón halunk meg a hajléktalanok között. De ha az egykeségemnek köszönhetően megtanultam valamit, akkor az az, hogy a „nem” igazából azt jelenti, „még nem idegesítettél fel, vagy nem győztél meg eléggé”, szóval addig ugráltam minden este az ágyukon, amíg össze nem tört.

Hónapokba telt, de végül a szüleimnek nem csak trambulint, de új ágyat is venniük kellett. Azt hiszem, abban az évben

A CSONTARCÚ

megtanultak egy nagyon fontos leckét arról, hogy mivel jár, ha „nemet” mondanak nekem.

Mivel a szüleim még mindig mérgesek voltak az ággyal kapcsolatos incidens miatt, azt mondták az én csodálatosan tökéletes trambulinomra, hogy bántja a szemüket, ezért a házunk mögött, a francos fák között állították fel. Aminek nem is örülhettem volna jobban.

Tökéletes volt – az én privát, saját kis ugrálóágyam, ahol szabad lehettem. Amikor először megkaptam, sokszor órákig ugráltam benne, de tizedikre a viseltes, régi rozsdakupac csupán egy hely lett, ahova félrevonulhattam szomorú verseket írni, cigizni, és Juliettel beszélgetni a fiúkról. (És a *fiúk* alatt a kibaszott Lance Hightowert értem.)

– Megőrültél? Megennének a szúnyogok.

Juliet nem szerette úgy a természetet, mint én. De a cigit és a fiúkat ő is ugyanolyan fontosnak tartotta, főleg, ha azt vesszük alapul, hogy mindkét területen jó egy évvel több tapasztalata volt, mint nekem.

– Fel kell ülnöm. Kurvára fáj a nyakam – mondtam, és öszszereztem, ahogy pozíciót váltottam.

– Még mindig kerülöd a szekrényedet? – kérdezte Juliet a szokásos, szemét hangján.

– Talán – feleltem, miközben próbáltam két masszív görcsöt kimagasztani a vállamból. Azért jutottam el ideig, mert két hete minden könyvemet folyamatosan a hátamon cipeltem a táskámban.

– Gyáva nyúl vagy! Csontarcú nem fog megenni. Legyél már tökös, és menj oda a kibaszott szekrényedhez, mielőtt gerincferdülésed lesz.

– Ó, istenem! *Tényleg* úgy néz ki, mint ő! – visitottam. – Baromi ijesztő szeme van, Jules! *Nem tudok* visszamenni oda. Képtelen vagyok rá. Mármint, becsukta a szekrényemet, miközben még pakoltam benne. Ki csinál ilyet? Aztán megérintett! *És* majdnem agyonvert valakit, akit nem is ismert, a semmiért! Knighttal nem stimmel valami, Juliet. Ezt úgy értem, hogy egyszer meg fog ölni valakit, és holtbiztos, hogy nem én leszek az illető.

Juliet felemelte a kezét.

– Nem azt mondom, hogy nem ijesztő. Csajszi, ahogy egymagában ül az ebédlőasztalunk végén és téged bámul... nem fogok hazudni. Lehet, hogy egy igazi, hús-vér kannibál. Csak arra akarok rávilágítani, hogy *muszáj* odamenned a szekrényedhez. A hátizsákod szó szerint nehezebb, mint te.

– Talán megszthatnád velem a szekrényedet? – kérdeztem a szempilláimat rebesgetve.

Juliet felült, és farkasszemet nézett velem.

– Kurvára kizárt. Láttam a *Romper Stompert*. Ha a kis náci barátod megtudja, hogy hol bujkálsz, valószínűleg szétrúgja a seggemet.

– Lehet, hogy nem – jegyeztem meg. – A nációk meg a japánok nem egy oldalon harcoltak a háborúban?

– De igen, viszont én félig fekete is vagyok, te bolond. – Juliet meglökte a vállamat, amitől hátradőltem a fekete nejlonra. Mindketten úgy röhögtünk, mint az örültek, miközben lendületből visszaültem.

Istenem, imádtam Julietet. Annyira őszinte és merész volt, ráadásul soha nem mentegőzött. Mindig belőle merítettem erőt, amikor erősebb, bátrabb, keményebb akartam lenni.

A CSONTARCÚ

Miután elcsitul a hisztériás rohamunk, Juliet lefeküdt az oldalára, és megkérdezte:

– Mi van Lance-szel? Talán elkísérhetne a szekrényedhez. Ő megvédene Csontarcútól.

– Maximum akkor, ha felvenné Vasember jelmezét.

– Mindennap úgy visz második órára, mint valami ősember – jelentette ki Juliet vigyorogva. – Biztos vagyok benne, hogy érted szembeszállna veled. Elég nyilvánvaló, hogy hülyére akar kefélni.

– Fogd be! – Éreztem, ahogy a világ legröhejesebb vigyora kerül szét az arcomon, és elvörösödtem. – Ha tényleg... azt akarná csinálni, mostanra már megcsókolt volna, nem? Kezdem azt hinni, hogy egyszerűen nem vagyok az esete. Valószínű, hogy valami rózsaszín hajú, orrpiercinges csajt akar magának.

És akinek van melle.

– De kurva hülye vagy! Nézz magadra! És ha Lance-nek mostanra nem jutott el a tudatáig, hogy a hatalmas farkát akarod, akkor ő is ugyanolyon ostoba, mint amilyen te vagy.

– Pfuuj! – visítottam, és meglöktem Juliet vállát, ahogy korábban ő is az enyémet. Felsikkantott, és miközben hátradőlt, megragadta a karomat, így engem is magával rántott.

Úgy kuncogtunk, pattogtunk és horkantottunk, mint a vadállatok, majd Juliet váratlanul ordítani kezdett.

– Ó, istenem! Tudom, mi a baja, BB! És ha Lance-nek barátnője van?

Ez azonnal elvette a kedvem a nevetéstől, és Juliet is elhallgatott, amíg a reakcióra várt. A ricsajunk elcsendesült, az egyetlen hang a rugók nyikorgása maradt, míg végül az is

elnémult. Gondolatban végigpergettem minden interakciót köztem és Lance között, hátha rábukkanok valami nyomra, ami arra utal, hogy barátnője volt, és ami eddig elkerülte a figyelmemet.

Miért ne lenne egy ilyen dögös pasinak barátnője? Tuti, hogy ez áll a dolgok háttérében. Biztos, hogy a csaja egy tetovált modell, vagy egzotikus táncos, vagy gumiember/kardnyelő a karneválon.

– Megkérdezhetem neked. – Juliet aggódva nézett rám fekete, mandulavágású szemével, amit koromfekete tussal húzott ki, hogy eltitkolja a tény, hogy a szempillái nagy részét kitépkedte. Ahogy a szemöldökét is, amit ugyanazzal a fekete ceruzával rajzolt meg, ráadásul volt néhány jól elrejtett kópasz folt is a tarkóján. Ezekről rajtam kívül nem tudott senki.

– Ne! Ó, istenem, ne hogy eszedbe jusson!

– Biztos? – Juliet felült, és halálosan komolynak tűnt, miközben hosszú, fekete haja a válla körül repkedett. – Mi lesz, ha tényleg barátnője van? – folytatta. – Nem akarnál tudni róla?

– De igen... Nem... Á! Nem tudom. – Ösztönösen kinyújtottam a kezemet, és kivettem egy kis levelet a sötét hajkoronájából. Mindig hosszú, egyenes hajra vágytam. Mint amilyen a Barbie babáimnak volt. Úgy nőttem fel, hogy Barbie volt a szépségideál, én pedig egy fikarcnyit sem hasonlítottam arra a ribancra. A hajam vörös és göndör volt, semmi extra, plusz soha nem nőtt hosszabbra a vállamnál. A bőrömet barna szeplők és hegek borították, az utóbbiakat az átkozott sok eséstől szereztem meg attól, hogy mindig *meg kellett* simogatnom a kóbor kuttyákat, amikkel találkoztam.